

TIVADARI HÍRMONDÓ

Tivadar község önkormányzatának lapja

20. évfolyam 2025

**KÖZÖSSÉG, SZERETET, HAGYOMÁNY -
Idősek Napja Tivadaron**

A zöldülő Tivadar

**A mesék születésnapja Tivadaron -
vendégünk volt a Görömbő Kompánia**

Egy régi szokás nyomában -

„CSIGAC SINÁLÁS” TIVADARON

**Mackók közt Tivadaron
Telegdi Ágnes Mackókiállítás**

**A természet kincsei a könyvtárban
Dr. Hajdu Zsanett előadása a gyógyító zöldségekről**

**Hófehérke a tánc nyelvén
Látogatás a Budapesti Operettszínházba**

Tisza-parti történetek

NOVELLAPÁLYÁZATOT HIRDETTÜNK TIVADARON

Tivadar község idén első alkalommal hirdette meg a „Tisza-parti történetek” című novellaíró pályázatot, amely a várakozásokat messze felülmúló érdeklődés mellett zajlott: összesen 64 pályamű érkezett az ország minden tájáról, sőt határon túlról is. A pályázat célja az volt, hogy a Tisza-part természeti szépségeit, a helyi történeteket, hagyományokat, valamint a személyes élményeket irodalmi formában jelenítsék meg az alkotók. A beérkezett írások stílusukban és témavilágukban egyaránt rendkívül sokszínű képet mutattak.

A novellák között a zsűri mesékkal, balladával, lírai hangvétellű elbeszélésekkel, krimikkel és legendákkal is találkozott. A bírálóbizottság – Galambos Béla, dr. Mészáros Gabriella, Bódi Józsefné és Fekete Éva Gabriella – öt fő szempont alapján értékelte a műveket: a pályázati témához való kapcsolódás, az eredetiség, a nyelvezet és stílus, a karakterábrázolás és cselekményvezetés, valamint a helyesírás és szerkesztés minősége szerint.

Az alkotások egytől egyig különleges hangulatot közvetítettek; számos megható, szívszorító vagy éppen szellemes történet született. Külön öröm volt a zsűri számára, hogy sok pályamű erőteljes csattanóra épült, amely új megvilágításba helyezte az egész elbeszélést, így téve igazán emlékeztetővé az írásokat.

A pályázat díjazottjai:

- Háromszéki Nándor – A révész jutalma
- Camilleri Anett – És a Tisza folyt tovább
- Reina Galston – Üres horog, teli szív

A díjazott alkotások már olvashatók Tivadar község honlapján is.

Örömmel jelentjük be, hogy a pályázatra érkezett legjobb húsz novella válogatásából – a Tivadari Önkormányzat jóvoltából – antológia is megjelent. A kötet méltó módon őrzi meg a pályázat legkiemelkedőbb írásait, és lehetőséget teremt arra, hogy az érdeklődők nyomtatott formában is megismerhessék a Tisza-parthoz kötődő történeteket. A könyv megvásárolható a Tivadari Önkormányzatnál.

Önkormányzatunk szándéka, hogy a novellaíró pályázatot a jövőben hagyománnyá emelje, ennek jegyében pedig már tervezzük, hogy még az idei évben meseíró pályázatot hirdetünk a gyermekek számára is.

Ezúton is szeretnénk megköszönni minden résztvevőnek, hogy munkájukkal gazdagították pályázatunkat, és külön köszönet illeti meg a zsűrit, akik gondos, lelkiismeretes munkával választották ki a legkiemelkedőbb alkotásokat. A Tisza-parti történetek nemcsak irodalmi megmérettetés volt, hanem egy élménnyel teli közösségi kezdeményezés, amely új kapcsolatok születésének is teret adott – és amely, reméljük, hagyományt teremt Tivadar életében.

Fekete É. Gabriella

A révész jutalma

A Tisza lomhán hömpölyögve sodorta a jégtáblákat, mintha egy hatalmas sárkány siklana a merben, kinek az ég felé merednek fagyott pikkelyei.

Menyhért, a tivadari révész zord hangulatban figyelte a természet félelmetes erejét.

Egy újabb nap fuvar nélkül... Ha így megy tovább, fölkapik az állam!

A folyó fölé kifeszített kötél merevre fagyott a hidegben. A komp deszkáit csúszóssá tette a jég-hártya. Merő életveszély!

A révész fölsóhajtott, aztán megindult Tivadar felé, és az otthonában duruzsoló kemencére gondolt. Magának való ember volt, nem kötődött senkihez és semmihez. Kivéve tán a folyót...

Alig tett meg néhány lépést, amikor megpillantotta a Tarpa felől érkező, emberekkel teli szekeket.

– Adj Isten, Menyhért! – rikkantotta a bakról Barta Demeter. – Be jó, hogy itt talállak!

A révész megcsóválta a fejét.

– Sajnálom! Nem jár a komp. Meg kell várnotok, míg javul az idő!

– Ne tréfálj, barátom! – Demeter hátramutatott a szekerén vacogó emberekre. – Sára leányomnak ma üljük a lakodalmát. Át kell jutnunk Kisarba.

Barátod néked az ördög! – gondolta Menyhért, de hangosan mást felelt: – Már mondtam... Nem lehet! Túl veszélyes.

Megfordult a fejében egy s más azon meggondolatlanokról, akik túl sokáig ünnepeltek a lányos háznál, mielőtt nekivágtak volna az útnak.

– Ugyan, ne kéresd magad! – győzködte Barta. – Inkább számolj! Tizenhárman vagyunk, és mellé két szekér. Szép summa ütné a markodat...

Menyhért megvakarta a tarkóját. Jól jött volna az a pénz, bizony jól, de azt is tudta, hogy valószínűs istenkísértés ilyen időben vízre szállni.

Mielőtt döntésre jutott volna, megszólalt a szekéren ülő anyóka.

– Tégy le róla, fiam! – ragadta meg Demeter karját. – Baljós álmod láttam az éjjel. Kérlek, térjünk vissza Tarpára!

– Eh, anyám, és a kend bolond álmai! – legyintett Barta. Azzal visszafordult a révészhez. – Ide hallgass, adok a fuvardíjon fölül még egy ezüstöt, ha most rögtön indulunk.

Menyhért a folyóra nézett, majd a nász népre. Tizenhárom ember, két szekér, lovastul...

– Legyen kettő!

Menyhért minden erejét beleadva húzta a fagyos kötelet, de hiába volt a marka olyan, akár a satu, némelykor megcsúsztak ujjai. A komp lassabban haladt a kelleténél. Nem siklott oly könnyedén a vízen, mint máskor, most szinte bukdácsol a jégtáblák között. És ha ennyi gond nem lett volna elég, a vőfély közben kifogyhatatlanul ontotta magából a lakodalmi rigmusokat.

A révész izmai sajogtak, mire sikerült átfejnie a kompot a Tisza felén. Már közeljártak a kisari parthoz, mikor egy nagyobb jégtábla kapta oldalba őket. A szerkezet megbillent, az asszonyok visítózásban törtek ki.

– Kapaszkodjatok!

Menyhért is megtántorodott, de a kötelet fogva neki sikerült talpon maradnia.

Nem úgy Demeternek! Az örömapa a fenekére huppant, arra azonban ügyelt, hogy közben magasra tartsa a butykosát.

– Látjátok? – kacarászott. – Nincs itt semmi vész!

Mintha csak őt akarnák megcáfolni az égiek, három hatalmas jégtábla érkezett egyszerre. A komp újra megbillent, jobban, mint előbb. A tivadari oldalon levert ágasfa eddig bírta. Támasztólábai megrogytak, az oszlop eldőlt, s nem sokkal később a megfagyott kötél is kiszakadt a part koronájából.

A násznép hangosan jajveszékelt, ahogy az irányíthatatlanná vált kompot sodorni kezdte a jeges ár.

Menyhért ösztönösen cselekedett. Megragadta az elszabadult kötelet, és gyorsan rátekerte a komp bakjára, hogy legalább a kisari parttal megmaradjon az összeköttetés. Csomót hurkolni nem volt idő, kézzel kellett tartania a kötelet, nehogy az lecsússzon, de a révész ereje közben véstesen apadt.

– Kapaszkodjatok, ha mondom! – próbálta túlharsogni a rémült lovak nyerítését és a násznép ordítását.

Barta anyó valahogy elvesztette az egyensúlyát. Megtántorodott, s mielőtt bárki visszatarthatta volna, átbucskázott a korláton és a Tiszába zuhant. Egy pillanatig látni lehetett ősz haját a felszínen, aztán az is eltűnt a jégtáblák között.

– Mamó! – zokogott Sára, az újdonsült menyasszony.

A révész tudta, ha nem bírja tovább, mindnyájan odavesznek. Érezte, ahogy a kötel a kesztyűn át is a tenyerébe vág, azt hitte, menten szétszakadnak vállizmai. De tartotta, emberfölötti erővel tartotta a kompot, míg az végre–valahára nekikoccant a kisari partnak.

Menyhért megkönnyebbülten rogyott térdre, öröme azonban csak addig tartott, míg a kitágult orrlukú lovak meglóduhtak, áttörték a sorompót, és félőrült nyihogással kirontottak a fövényre.

Iszonyatos fájdalom mart a révész testébe. Jobb lába valahogy a kerek alá került, és most valami lehetetlen mód kicsavarodva meredt oldalra. Nadrágján máris átütött a vér. Sokat próbált, kemény ember volt, de ilyen heves kint még sosem tapasztalt.

Egy derűs tavaszi napon Menyhért épp a komp új kötelét ellenőrizte, amikor megpillantotta Sárát, aki karján egy kisbabával, másik kezében a szokásos kosárával közeledett. Az asszonyka gyakran fölkereste őt, újszülött gyermekét azonban most először hozta magával.

– Ez a tiéd, Menyhért – nyújtotta felé Sára a kosarat.

A révésznek eleinte kedvére voltak a látogatások, ám idővel egyre terhesebbé váltak. A túlélő násznép tagjai már bő egy éve hordták neki az elemózsiát. Ő pedig nem akarta megsérteni a jóra való embereket, így hát elfogadta. Elfogadta, ahogyan a falábát is.

Megbékélt a sorsával. Mi mást tehetett volna? Különben is... kire haragudjon? Tán a Tiszára, amelynek a megélhetését köszönheti? Vagy a megvadult lovakra? Azok csak az életüket akarták menteni... Nem! Menyhért pontosan tudta, hogy csakis saját kapzsiságát okolhatja. Amiért minden veszélyérzet dacára sem bírt ellenállni a beígért summának. Ő hozta meg a döntést, neki jár a jutalom is!

– Köszönöm, Sára, de többé nincs szükségem alamizsnára! Fölépültem, újra tudok járni – kopogtatta meg a falábát. – Megélek a fuvarokból tisztességgel.

A fiatalasszony arcát elfutotta a pír.

– Jaj... mi ezt nem alamizsnának szánjuk! Tudod, Menyhért, ha aznap nem mentesz meg minket, akkor mind ottveszünk, nem csak szegény Mamó. És... – büszke anyai mosollyal pillantott a karjában szuszogó kisedre – ...nem született volna meg ő sem!

– Édes kicsi jószág – hajolt közelebb Menyhért. – Hogy hívják?

Sára váratlanul a révész kezébe nyomta a gyermekét. A férfi úgy meglepődött, tiltakozni is elfelejtett.

– A legbátrabb ember után neveztem el, akivel valaha találkoztam.

A révész gondolkodóba esett. Sok tiszaháti férfi harcolt becsülettel a török ellen, aztán Thököly fejedelem seregében szintúgy, de a legjobb tudomása szerint egyetlen Barta sem volt közöttük.

A csöppség fölsírt, mintha zokon venné, hogy nem találták ki rögtön a nevét.

– No, jól van! – jött zavarba a révész, és ügyetlenül ringatni kezdte a babát. – Nincs semmi baj!

Sára megcirógatta a kicsi arcát.

– Aludj szépen, kis Menyus!

Menyhért nyelt egy nagyot. Érezte, hogy a kötelék, ami ettől kezdve összefűzi őket, erősebb, mint ami a kompot valaha is tartotta./

Emelkedett hangulatban virágot ejtettek FÉLTERMÉSSSEL MÉG KI IS EGYEZNÉNEK A SZATMÁR-BEREGI SZILVÁSKERTEK GAZDÁI.

A Szatmár-Beregi Pálinka Lovagrend április 12-én Tivadarban megtartotta a hagyományos Szilvavirágzás Ünnepét.

A Danó-portán gyülekező lovagok a szatmári szilva pálinka alapanyagául szolgáló kék gyümölcsöt termő fákat és az „öket” ültető, ápoló mindenkori gazdát méltató ünnepségükre lelkielig ráhangolódva indultak a folyóhoz. Jó hangulatban, a polgármesteri hivatal udvarán álló turul szobrot is érintve vonultak a Tisza-híd tivadari lábát őrző harangtoronyhoz. Az ott elhangzott pálinka- és kultúrtörténeti rövid megemlékezések és a szatmári szilva pálinkás koccintás lecsöngése után a lovagi menet a hídra indult, ahol a folyó fölé érve a szokásoknak megfelelően a magasból vízre hullajtották azt a két szilvavirág koszorút, melyek Szatmár és Bereg – az itteniek megélhetését is megalapozó – aranyát szimbolizálják. A lovagok egy ideig követték tekintetükkel a két nemzeti-szín szalaggal átkötött szilvavirág üzenet útját, majd búcsút vettek a Tiszától. A Danó-portán

munka várta az egyesület tagjait, mivel öt év után ismét eljött a tisztújítás ideje. Teljes egyetértésben zajlott le a közgyűlés, amelyen a tagság titkos szavazással új elnököt választott. Mostantól öt éven át a vásárosnaményi Csobolya Attila a Szatmár-Beregi Pálinka Lovagrend Egyesület elnöke, lovagrendi megszólítás szerint nagymestere. Az elnökség két tagja pedig dr Cservényák László és Danó Sándor. A békés hangulatú tisztújítási feladatok elvégeztével a baráti társaság a Danó család utánozhatatlanul szíves és ízes vendéglátását is élvezhette. Az április eleji kemény fagyokról kezdődött beszélgetések során elhangzott: egy jó fél szilvatermésben azért még mindig reménykednek a Felső-Tisza vidékén élők. Bár, ahogy a házigazda félig tréfásan, félig komolyan mondja, augusztusban már egész biztosat tudnak majd mondani a mostani nagy fagykár utáni gyümölcs hozamról a szatmár-beregi gazdák.

Galambos Béla

A zöldülő Tivadar

A Településfásítási Program keretében tíz új fa érkezett a településre. A program, amelyet az Országos Erdészeti Egyesület koordinál, 2025-ben lépett az ötödik ütemébe, és célja, hogy a 10 ezer fő alatti települések is hozzájárulhassanak környezetük szépítéséhez és fenntarthatóbbá tételéhez. A kezdeményezés keretében országsszerte közel 10 ezer sorfa

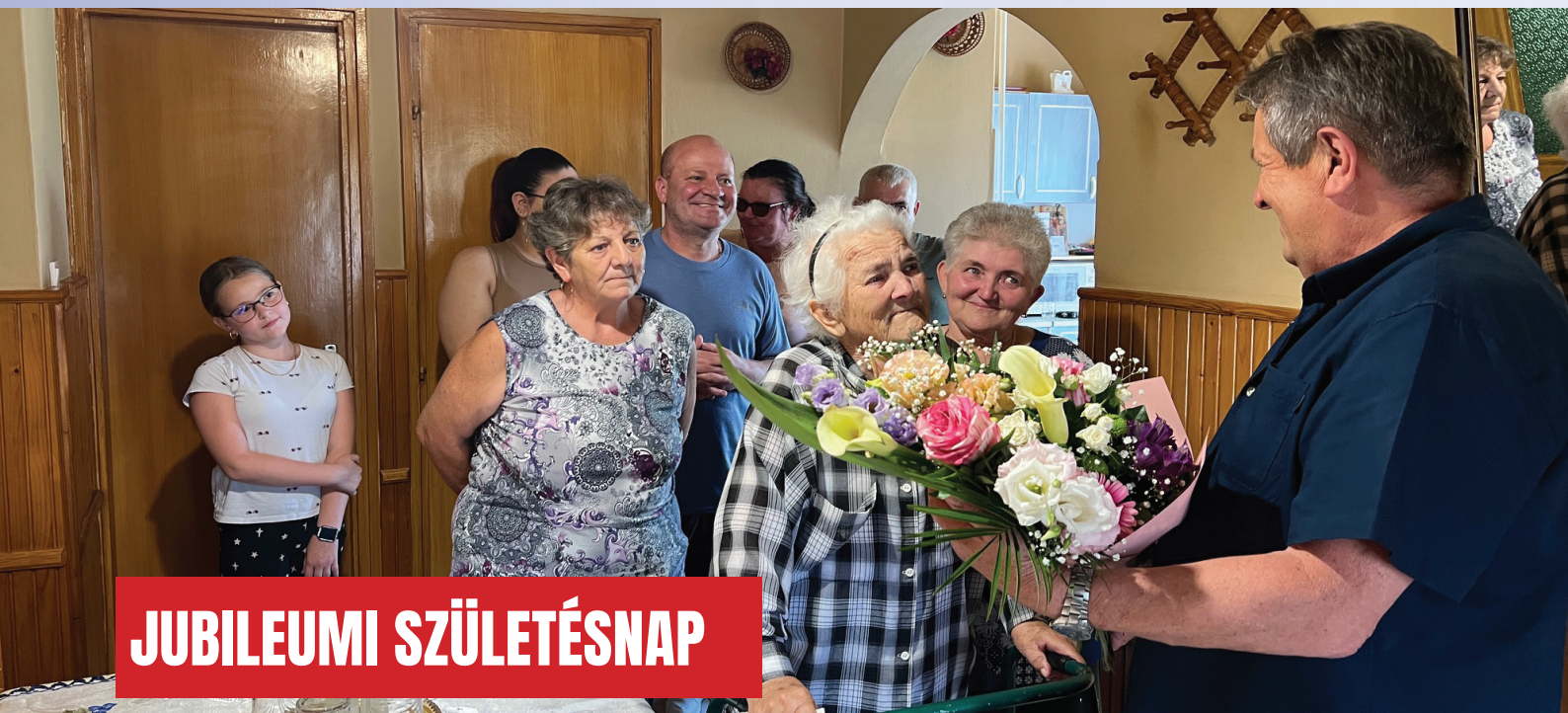
elültetését tervezik, ezzel is folytatva Magyarország eddigi legnagyobb belterületi fásítási programját.

A településünk 2 gömbszivar, 2 pusztaszil, 3 keskenylevelű kőris és 3 korai juharfát kapott. A csemetéket május elején ültették el a Tisza bemutatóház udvarán, hogy az elkövetkező években hűs árnyékot adjanak a forró nyári napokon. Emellett egy gömbszivar a Táncsics úton kapott helyet, egy korábban kiszáradt fa pótlásaként.

Az új fák nemcsak esztétikai szempontból fontosak, hanem az élhetőbb környezet megteremtéséhez is hozzájárulnak. A játszótér közelében ültetett fák különösen hiánypótlóak,

hiszen az elmúlt években már látszott, hogy több árnyékos területre lenne szükség a gyerekeknek.

A most elültetett fák közül a gömbszivar egy 3–5 méteres, sűrűn ágas, lapított gömbkoronájú fajta, míg a keskenylevelű kőris akár 20–35 méterre is megnőhet, és őszi lombszíne a sárgától a vörösön át a liláig terjedhet. A kori juhar 25–30 méter magasra nő, karcsú törzsű és terebélyes lombú, míg a pusztaszil gyors növekedésű, akár 10–12 méteres magasságot is elérhet, és sárga lomb színe különösen látványos ősszel. A település vezetése reméli, hogy a csemeték hamar megerősödnek, és hosszú évtizedeken át szépítik majd Tivadar közterületeit.

JUBILEUMI SZÜLETÉS NAP

Biró Sándorné 90. születésnapja alkalmából, június 24-én Tivadar község polgármestere otthonában, családjával körében köszöntötte az ünnepeltet. A jeles jubileum tiszteletére átadásra került Orbán Viktor miniszterelnök születésnapjának köszöntő emléklapja, valamint Tivadar község virágajándéka.

Tavaszi dallamok A Jazz Five koncertje a Faluházban

A tavasz beköszöntével nemcsak a természet festette egyre szivárványosabbá a kis falu utcáit, hanem a zene is új színekkel töltötte meg a Faluház könyvtárának termeit. A virágzó fák és a madarak vidám csicsergése mellett a fúvós hangszerek is különleges harmóniát teremtettek április 2-án a Tivadari Faluházban, ahol a Jazz Five formáció varázsolta el a közönséget. A debreceni dzsesszegyüttes, amely 2008-ban alakult öt taggal, egyedi hangzásvilágával és családi légkörével nyugozta le a nézőket. A zenekar alapítói, egy zeneművész házaspár, immár három kiváló tehetségű lányukkal együtt lépnek színpadra, így egy valódi családi formációként működnek.

Az eseményen a Kisari Bóbita óvodásai vehettek részt, akik számára a Jazz Five klasszikus mesezenéssel készült. Az előadás során a gyermekek hallhatták megszólalni a trombitát, klarinétot, fuvolát és különböző méretű furulyákat, miközben olyan ikonikus filmek betétdaljai is felcsendültek, mint az Oroszlánkirály, Hófehérke és a hét törpe, Harry Potter, Gladiátor és A kis hableány.

Az óvodások nagy lelkesedéssel figyelték az előadást, és örömmel kapcsolódtak be a műsorba, különösen akkor, amikor Domokosné Mezei Katalin tapsra vagy válaszdásra biztatta őket.

A koncert különleges hangulatot teremtett, amely nemcsak a gyerekeket, hanem a felnőtteket is magával ragadta. Az esemény megvalósulását a Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár Könyvtárellátó szolgáltatásának támogatása tette lehetővé, amelynek köszönhetően az óvodások egy igazán maradandó zenei élménnyel gazdagodhattak.

A Jazz Five fellépése bizonyította, hogy a jazz nem csupán a felnőttek műfaja, hanem a legkisebbek számára is élvezhető és szórakoztató lehet. A formáció tehetsége és elkötelezettsége révén igazi kulturális csemegét nyújtott a közönségnek, és reméljük, hogy a jövőben újra vendégül láthatjuk őket falunkban.

Fekete É. Gabriella

Hófehérke a tánc nyelvén Látogatás a Budapesti Operettszínházba

A Nemzeti Művelődési Intézet jóvoltából különleges lehetőséget kaptunk: díjmentes jegyeket igényelhettünk a Budapesti Operettszínház Hófehérke című táncjátékának előadására. Sajnos a jegyek csak korlátozott számban álltak rendelkezésre, így az igényelt mennyiség helyett mindössze öt darab belépőt kaptunk Tivadar. Ez azonban mit sem vont le a lelkesedésünkből!

Településünk Önkormányzata gondoskodott a kényelmes utazásról: az önkormányzati kisbusszal indultunk útnak a megbeszélt időpontban, mindenki pontosan érkezett. Az utazás jó hangulatban telt, útközben beszélgettünk, nevetgáltunk, és megállapítottuk: néha bizony muszáj kiszakadni a mindennapokból, hogy feltöltődjünk – testben és lélekben egyaránt.

Budapest ezúttal is lenyűgözött minket. A gyönyörű, virágos parkok, a rendezett utcák, és a történelmi épületek látványa emelte az utazás fényét. Amikor a színházhoz közeledtünk, izgatott várakozás lett úrrá rajtunk – hiszen egy igazán különleges előadásra készültünk.

A Budapesti Operettszínház mesészerű épületéhez érve Végh Attila, az NMI munkatársa fogadott minket barátságosan, és mindenben segített. A parkolás sem jelentett problémát – Gönczi Tamás, falunkból származó motoros rendőr készségesen segített, amiért utólag is köszönet illeti! Az előadás technikai okok miatt kissé késve kezdődött, de a közönség türelmesen és fegyelmezetten várakozott. Addig is volt időnk gyönyörködni az Operettszínház impozáns belső tereiben, melyek maguk is egy külön kis mesevilágot idéztek.

A Hófehérke táncjáték a Magyar Táncművészeti Egyetem, a Budapesti Operettszínház és a Magyar Nemzeti Táncgyűttes együttműködésében jött létre, rendező-koreográfusa a Kossuth-díjas Zsuráfszky Zoltán, zenei vezetője pedig Zsuráfszky Boldizsár volt. A produkció egyedülálló módon ötvözi a klasszikus baletet, a néptánc és a kortárs mozgásvilág elemeit, és mindezt olyan látványos színpadképpel és jelmezekkel, amelyek igazi vizuális élményt nyújtanak.

A jól ismert Grimm-mese ezúttal a tánc nyelvén elevenedett meg előttünk. Hófehérke és a gonosz mostoha története, a hét törpe, az erdő és a varázstükör mind-mind új életre keltek a színpadon – szavak nélkül, pusztán a mozdulatok erejével. A zenék hol sejtelmesek, hol játékosak, hol drámaiak voltak, mindig tökéletesen illeszkedve a jelenet hangulatához.

A legnagyobb élmény talán az volt, hogy ez az előadás generációkat kötött össze. Nagyszülő és unoka, szülő és gyermek együtt élhettek át a mese varázsát – nemcsak mint nézők, hanem mint közös élmény résztvevői.

Ugy éreztük, hogy ez a délután több volt, mint egy színházlátogatás: feltöltött, kikapcsolt, és emlékezetes élménnyel gazdagított bennünket. Kis csoportunk nevében elmondhatom: nagy hátsóval volt ránk ez a nap. Reméljük, hogy legközelebb Tivadar lakói közül már többen is részesei lehetnek ennek a csodálatos kulturális élménynek.

Danó Sándorné

„Nagyon szuper volt! Nagyon jól éreztük magunkat.” - Molnárné Sárka

„Most jártam először a Budapesti Operettszínházban, számomra nagyon lenyűgöző volt. Az előadás nagyon tetszett, nem gondoltam, hogy egy táncelőadás is ennyire beszédes és látványos lehet. Nekem a gonosz mostoha ruhája tetszett a legjobban!” - Budaházi Szilvia

„Mivel még most jártunk először az Operettszínházban, engem személy szerint már maga az épület is lenyűgözött. Az előadás csodaszép mesevilág volt, mintha mi is a mese részesei lettünk volna. Nagyon szép díszletek, fülbemászó zene, lebilincselő koreográfia. Felnőttek, gyerekek egyaránt lekötötte a figyelmét a darab minden perce. Jó volt újra gyerekek lenni, nevetni a törpeken és igazolni Hófehérkéért. Köszönjük ezt a felejthetetlen élményt, és máskor is szívesen részesei lennénk!” - Göncziné Ecsedi Lidia

„Nagyon örültem, hogy mehettem színházba, nagyon jó volt az előadás! Az épület pedig káprázatos volt!” - Lőrincz Anna

A természet kincsei a könyvtárban

Dr. Hajdu Zsanett előadása a gyógyító zöldségekről

Különleges eseménynek adott otthont a Tivadari Könyvtár, amikor a Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár Könyvtárellátási Szolgáltató Rendszerének (KSZR) jóvoltából vendégül láthattuk Dr. Hajdu Zsanett biológust és gyógynövénykutatót.

Dr. Hajdu Zsanett „A gyógyító zöldségek” című előadását barátságos, közvetlen hangulatban tartotta meg, amely során a résztvevők sok érdekes és hasznos tudnivalóval gazdagodhattak a zöldségek, gyümölcsök és gyógynövények jótékony hatásairól.

Az előadás során megtudhattuk például, milyen egészséges és ízletes lehet a sült zeller és sült cékla – csak néhány szelet, egy kis fűszer, és máris egy tápláló, gyógyhatású fogást kapunk.

Külön figyelmet kapott a kardamom, amely nemcsak különleges aromájával gazdagítja ételünket, hanem csökkenti a vérnyomást, és segíti a zsírok emésztését is – valódi kincs az emésztőrendszer támogatásához. Szó esett a brokkoli jótékony hatásairól is, amely támogatja a szervezet természetes méregtelenítését, és daganatmegelőző szerepe sem elhanyagolható. Egy praktikus tanács is elhangzott: a brokkolit érdemes apró darabokra szedni, majd legalább fél órát pihentetni felvágva, mielőtt pároljuk, hogy a benne található hatóanyagok megfelelően kifejthessék hatásukat.

Az előadás után lehetőség nyílt megvásárolni „A trópusok ajándékai” és a „Mesterek és gyógynövények” című könyveit is, amely különleges bepillantást enged a trópusi vidékek élővilágába és kultúrájába. A könyvben olvashatunk a növényekről, állatokról, babonákról, étkezési szokásokról és emberi kapcsolódásokról egyaránt. Akik szívesen mélyednének el tovább a természetes gyógymódok világában, Dr. Hajdu Zsanett YouTube-csatornáján is találhatóak hasznos tanácsokat és videós útmutatókat a gyógynövények felhasználásáról.

Dr. Hajdu Zsanett biológusként végzett, majd 2014-ben gyógynövénykutatásból doktorált a Szegedi Tudományegyetemen. Tudományos pályája egy bolíviai expedícióval kezdődött, ahol amazóniai indiánok gyógynövényismeretét vizsgálta. Azóta rendszeresen tart ismeretterjesztő és tudományos előadásokat iskolákban, egyetemeken és különféle közösségi helyszíneken.

A rendezvény résztvevői hasznos, a mindennapokban is alkalmazható tudással gazdagodtak, amely segítheti őket abban, hogy tudatosabban és természetesebben támogassák saját egészségüket. A természet valóban karnyújtásnyira van – csak élni kell vele.

Fekete É. Gabriella

Mackók közt Tivadaron Telegdi Ágnes Mackókiállítása

2025 júliusának első felében különleges látványosság fogadta a látogatókat Tivadari könyvtárban: Telegdi Ágnes író, természetfotós és számos más művészeti ágban tevékeny alkotó „Barnabás meséi” című kiállítása érkezett a településre. A tárlat a népszerű mesekönyvsorozat – Barnabás meséi – fotókellékeiből és kedves mackófiguráiból épült fel.

A kiállítás középpontjában Barnabás, a játékos, kíváncsi és néha rosszcsont medvebocs áll, akinek kalandjait Telegdi Ágnes mesekönyvein keresztül ismerhették meg az olvasók.

Barnabás figurája egy karácsonyi ötletből született: ismerőseinek készített üdvözlőlapon szerepeltek először a mackós fényképek. A fotók olyan nagy sikert arattak, hogy megszületett a gondolat: ezekből a jelenetekből akár képeskönyv is készülhetne. Így kezdődött Barnabás izgalmas, mesebeli utazása, amely azóta is tart – immár kiállítás formájában is.

A tárlatot szépen berendezett mackószobák, különféle jelenetek és kreatív díszletek alkották, így a gyerekek és felnőttek is könnyedén elmerülhettek Barnabás világában. A kiállítás a mesék hangulatát elevenítette meg: hol

egy mackóteázóba pillanthattunk be, hol egy mackóiskola életébe, de volt mackókonyha és mackóerdei kaland is.

A kisari óvodások számára külön meglepetéssel készültünk. Miután meghallgatták Barnabás egyik történetét, Jakabné Bihari Gabriella óvónő gyakornok interaktív foglalkozásra hívta őket. A gyerekek együtt indultak „mackóra vadászni”, majd a játékos Dörmi-dörmi során kiderült, ki tud a legszebben ülni. Végezetül egy „tapogató játék” következett, amelyben a gyerekeknek kellett kitapintani az egyéb figurák között a rejtőzködő mackókat.

A Nyíregyházi Megyei és Városi Könyvtár támogatásával a kiállítás 2025. július 1-től 15-ig a helyi könyvtárban volt látogatható, majd folytatta vándorútját, és a nyár folyamán több településre is ellátogatott a megyénkben. A Barnabás-mesék világát bemutató kiállítás mindenhol a gyermeki öröm, a kreativitás és a szerethető történetmesélés ünnepe lesz.

Tivadaron mindenesetre már elvárásolta a látogatókat – kicsiket és nagyokat egyaránt.

Fekete É. Gabriella

KÉRDEZHETNÉNK: „MA MÁR MI ÉRTELME VAN MÉG A KÖNYVBEMUTATÓKNAK ÉS AZ ÍRÓ-OLVASÓ TALÁLKOZÓNAK? HA MEGTETSZIK A POLCON EGY KÖNYV, AKKOR MEGVESZEM ÉS ELOLVASOM. HA ÉRDEKEL AZ ÍRÓ ÖNÉLETRAJZA, HÁT RÁKERESEM AZ INTERNETEN.”

Pillanatok, történetek, beszélgetések Könyvbemutató Rácz Rolanddal

A könyvbemutató szó hallatán sokaknak — főleg diákéveik emlékeit felidézve — egy hosszan elnyúló, nehezen követhető beszélgetés jut eszébe, ahol a szerző a könyvről beszél, miközben a hallgatóság jelentős része még csak bele sem lapozott a műbe. Ezt megszakítják felolvasások, és ha nagyon meleg van, igencsak koncentrálni kell arra, hogy ne aludjunk el.

Talán azoknál más ez az érzés, akik már olvastak a szerzőtől. Ők már kezdik élvezni az új művet, örülnek, hogy látják és hallják a szerzőt, hogy lehet tőle kérdezni, hogy alá lehet vele írni a könyvét – de még ebben az esetben sem biztos az előadás sikere. Lehet valaki jó író, de borzalmas előadó.

Bevallom, életem során voltam már egy-két ilyen találkozón, könyvbemutatón, és általában olyan érzéssel mentem haza, hogy: „Az írók ugyanolyan emberek, mint mi, csak élénkebb a fantáziájuk, de sajnos előadónak elég unalmasak.”

Ezek között akadt olyan, aki híres volt, sok könyvet adott el, és magam is szívesen olvastam az alkotásait. És akadt köztük olyan is, akit még nem ismertem, de a találkozó után már nem is akartam megismerni.

Így, hogy én, aki falja a könyveket, így álltam a könyvbemutató témájához, félve hirdetem meg Rácz Roland Pillanatok című könyvének bemutatóját. „Lesz egyáltalán valaki, aki eljön meghallgatni egy olyan író, akiről még alig hallhattak bármit? Vajon egy elsőkönyves szerző tud majd olyat mondani, ami fenntartja a figyelmet, és nem veszi el a maradék kedvet is az ilyen jellegű rendezvényektől?”

Kedves olvasók, a félelmeim alaptalanok voltak!

A maroknyi hallgatóság nevében is bátran mondhatom: kifejezetten jól éreztük magunkat a találkozón. Az előadás érdekes, humoros és figyelemre méltó volt. A sztorik beszippantották a közönséget, a felolvasott könyvrészlet elgondolkodtatott, a beszélgetések pedig baráti hangulatban zajlottak.

És igen, az író még mindig „csak” ugyanolyan ember volt, mint mi – viszont sikerült meglátnia a hétköznapi élet furcsaságait, az érdekességeket, és humorral fűszerezve előadni nekünk az élményeit. A novellájának felolvasásakor az előadó tudott olyan mértékben lenyűgöző lenni, mint az alkotása – képes volt magával ragadni a közönségét.

Szeretettel várjuk vissza Rolandot a hamarosan megjelenő új könyvének bemutatójára is – remélve, hogy most már többen is kedvet kaptak hozzá, hogy megismerkedjenek vele és az íráásával. Megéri!

Fekete É. Gabriella

A mesék születésnapja Tivadaron - vendégünk volt a Görömbő Kompania

Szeptember 30- a különleges nap a magyar kultúra naptárában: ezen a napon született Benedek Elek, a „nagy mesemondó”. 2005 óta e jeles dátum a magyar népmese napja, amelyet a Magyar Olvasótársaság kezdeményezésére fogadtak el. A nap célja, hogy felhívja a figyelmet a magyar népmesekincs értékeire, és a bennük rejlő örök bölcsességet továbbadja a legfiatalabb nemzedéknek. „A mese pedig azért örök, mert a közönsége is örök. Amíg gyerekek vannak, addig mese is lesz” – vallotta Csukás István. És valóban: a népmesék tele vannak bátor hősökkel, furfangos királyfikkal, jóságos tündérekkel és varázslatos kalandokkal, amelyek újra és újra elvarázsolják a hallgatóságot. Idén a magyar népmese napja alkalmából különleges vendégeket fogadott könyvtárunk: a Görömbő Kompaniát, akik immár több mint tíz éve járják az országot zenés, táncos, gyerekeknek és családoknak szóló interaktív előadásaikkal. Műsoruk középpontjában a közösen szőtt mese áll, amely a közönség aktív részvételével formálódik, székelyföldi ízes nyelvezettel és népzenei kísérettel – tekerőmuzsika színesíti az előadást.

A kisari óvodások voltak a lelkes közönség, akik hamarosan szereplővé is váltak.

Egyikükből kapzsi király lett, másukból leleményes szőlőcsósz, a többiek pedig furfangos tolvajokká váltak. Az óvónénik sem maradtak ki: hollóként, szakácsként, okos nagynéniként vagy épp királynéként léptek színre. A nevetés, a tánc és a közös játék megtöltötte a termet, a mese pedig életre kelt. A mesékhez tekerőmuzsika adott különleges aláfestést és a népdalok éneklés pedig még közelebb hozta a régi idők világát.

A magyar népmese napja olyan, mintha a meséknek lenne születésnapjuk. És mi lehetne szebb ajándék számukra, mint az, hogy minden évben újra és újra elmondjuk, meghallgatjuk, és együtt örülünk nekik?

A gyerekek csillogó szemmel, a felnőttek pedig mosollyal az arcukon tértek haza. A magyar népmese napja így nemcsak emléknap lett számukra, hanem valódi közösségi élmény: egy olyan kaland, ahol mindenki részese lehetett a varázslatnak.

Fekete É. Gabriella

Kreatív délutánok Tivadaron

Örömmel számolhatok be arról, hogy az NMI A Szakkör keretében a Tivadari Faluház falai között 2025 októberében két szakkört is el tudtunk indítani. A célunk egyszerű volt: olyan alkotóhelyet teremteni, ahol a gyerekek és felnőttek ingyenesen próbálhatják ki a kézműveség különböző technikáit, jól érzik magukat, miközben a hagyományos tudás átadásával új készségeket sajátíthatnak el.

Az egyik elnyert szakkörünk az állatfigurák horgolása zsenília fonállal, a másik a papírfonás volt. Október elején indultunk 5 fővel, de azóta egyre többen csatlakoztak hozzánk. Nagyon örülök, hogy ennyire lelkes és ügyes résztvevőkkel dolgozhatok: minden alkalommal szebbnél szebb alkotások születnek, és

közben a beszélgetések is legalább annyira fontosak, mint maga az alkotás. A szakkör egyik legnagyobb szépsége, hogy láthatom, ahogy a szakkör tagjai belelendülnek a munkába, egymást inspirálják, segítik, biztatják, valamint ahogy a barátságok születnek, vagy épp mélyülnek el. Ez az élmény számomra felbecsülhetetlen.

A szakkörök 2026 nyaráig folytatódnak, ahol örömmel látunk mindenkit, aki szeretne egy kicsit kikapcsolódni, alkotni, vagy csak a közösségünk részeseinek lenni. A terveink szerint minden évben újabb és újabb szakkörökre pályázunk, hogy újabb technikákkal is megismerkedhessünk

Fekete É. Gabriella

Egy régi szokás nyomában - „CSIGACSINÁLÁS” TIVADARON

A falusi élet rendjében a tél mindig csendesebb időszaknak számított. A föld pihent, a határban kevesebb munka akadt, ám ez korántsem jelentette azt, hogy az emberek tétlenül töltötték volna a napokat. A gazdálkodó ember pontosan tudta, miként kell beosztani az idejét: amit lehetett, azt előre el kellett végezni. A nyár a földeken telt, ezért a hideg hónapok az előkészületek voltak, különösen akkor, ha a következő évben lakodalom vagy más nagyobb ünnep várható volt.

Az ilyen eseményekre gondosan készültek. Megvarrták a csipkés, hímzett kötényeket azoknak az asszonyoknak és lányoknak, akik majd segédkeznek, és sor került az ünnepi asztal egyik elmaradhatatlan elemére is. Húsleves nélkül nem volt igazi ünnep, ahhoz pedig csigatészta dukált. Nemcsak lakodalmak idején, hanem más jeles alkalmakkor is gyakran került elő ez a munkáigényes, mégis szeretett étel. Ilyenkor az asszonyok összeültek: szomszédok, rokonok, ismerősök. Valaki a tésztát

gyúrta, más hozta a csigacsinálót – a bordázott deszkát és az orsót. A kezek szorgalmasan dolgoztak, közben pedig folyt a beszélgetés, megosztották egymással a híreket, történeteket. Akadt, akinek különleges eszköze volt, öröklött darab, amelyhez hosszú évek gyakorlata társult. Az ilyen kézből kikerülő csigák a levesben is fegyelmezetten sorakoztak, mintha tudnák a dolgukat.

December 1-jén újraéledt egy régi falusi szokás: a tivadari asszonyok összeültek, és közösen készítették el a húsleveshez való csigatésztát, ahogyan azt régen a családoknál szokás volt. Jó érzés látni, hogy ez a szép, múltidéző gyakorlat ma is tovább él, és továbbadható a következő generációknak. A hangulat a régmúlt időket idézte, amikor a közösségek szorosán összetartva, egymást segítve készültek a nagyobb eseményekre – ezúttal a szombati jótékonysági dísznövágásra.

Fekete É. Gabriella

Kézműves élményekkel zártuk az évet Tivadaron

Az év utolsó napjait jó hangulatú, rendhagyó kézműves foglalkozással zártuk Tivadaron, a két ünnep között. A Tivadari papírfonó szakkör tagjaival egy olyan délelőttöt szeretünk volna megvalósítani, amely egyszerre szól a tudás átadásáról, az alkotás örömről és a közösségi együttlétről.

A program szervesen kapcsolódott a Nemzeti Művelődési Intézet A SZAKKÖR kezdeményezéséhez, amelynek célja a hagyományos kézműves technikák megőrzése és továbbadása, valamint a helyi közösségek megerősítése. Számunkra különösen fontos, hogy a szakkör ne csupán tanulási lehetőséget jelentsen, hanem nyitott közösségi térként is működjön, ahol minden korosztály megtalálhatja a helyét.

A foglalkozáson a nagyobbak ügyesen elsajátították a papírfonás alapjait, míg a kisebbek karácsonyi manókat és fenyőket készítettek. A legkisebbek sem maradtak ki az alkotásból: álarcokat és kalapokat ragasztottak, nagy lelkesedéssel és kreativitással. Jó volt látni, hogy a különböző korosztályok együtt, egymást segítve vettek részt a munkában.

Ez a délelőtt számunkra is megerősítést adott abban, hogy az A SZAKKÖR program valódi értéket teremt: élő hagyományt, közösségi élményt és személyes kapcsolódást. Köszönöm ezúton is a sok segítséget, valamint minden résztvevőnek, hogy jelenlétével és aktivitásával gazdagította ezt az évváró alkalmat.

Fekete É. Gabriella

Anyák napjára emlékeztünk

Az anyák napja a család egyik fontos ünnepe, amelyet nagyon sokféleképp próbálunk felejthetlenné tenni minden évben.

Az anyaság az egyik legnagyobb kihívás, de egyben a legnagyobb ajándék is. A mindennapok gyakran fárasztóak lehetnek: kialvatlanság, az állandó figyelemigény, a sajátidő hiánya, vagy az, hogy folyamatosan kételkedünk abban, jól csináljuk-e. Mindez próbára teszi az embert testi-lelkileg egyaránt.

Ugyanakkor az anyaság semmihez sem fogható örömeket is hoz. Egy gyermek mosolya, első szavai, ölelése, őszinte szeretete, vagy amikor azt mondja – „Szeretlek anya!”, képes minden fáradtságot elfeledtetni, olyankor minden értelmet nyer.

Az anyaság megtanít a feltétel nélküli szeretetre, türelemre és arra, hogy az apró pillanatokban is megtaláljuk a boldogságot.

Gyermekkorunktól felnőttkorunkig, sőt még azon túl is, sikereinkben és kudarcainkban az édesanyák mellettünk állnak, s mindenben odaadóan támogatnak, hiszen amíg élünk az ő „kisgyermekük” maradunk.

Magyarországon május első vasárnapján az anyákat ünnepeljük, ami 2025-ben május 4-ére esett. Ezen a napon gyermekek és felnőttek virággal, saját készítésű rajzzal vagy más alkotással kedveskednek az édesanyáknak és nagymamáknak, a nagyobbak pedig versekkel próbálják kifejezni köszönetüket azért a tengernyi jószágért, szeretetért, türelemért és gondoskodásért, amelyet szinte lehetetlen szavakkal visszaadni és bármivel meghálálni.

Ez így történt Tivadaron is, ahol kicsik és nagyok a könyvtárban szorgosan készültek, hajtogattak, festettek már a tavaszi szünetben, hogy papírvirág csokrukkal köszönthessék édesanyjukat és nagymamájukat.

Az idei anyák napi rendezvényen először Danó Sándor polgármester úr üdvözölte az egybegyűlteket, majd a Faluház vezetője Fekete Éva Gabriella köszöntője hangzott el Beney Zsuzsa – Hogyan váltalak című versével együtt.

Ezután a tivadari gyermekek verseit hallgathattuk meg. A műsort a fehérgyarmati Bárdos Lajos Görögkatolikus Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola növendékeinek csodálatos hegedű- és zongorajátéka tette még emlékezetesebbé. A gyerekek felkészítését Kovácsné Rétfalvi Ágnes, az előadások zongorakíséretét Dobosné Szűk Beáta tanárnők végezték, akiknek munkája nagyban hozzájárult az élmény teljességéhez.

Az ünnepség zárásaként minden édesanya, nagymama és szeretett hozzátartozó egy-egy a gyermekek által készített virágot vehetett át. Emellett az Önkormányzat egy cserepes virággal is kedveskedett, ezzel is kifejezve tiszteletét és megbecsülését az édesanyák iránt.

Noha ez a nap csak egyszer van az évben, de ne feledjük, az év minden napja is kevés hálánk kifejezésére.

Fekete É. Gabriella

GYERMEKNAP 2025

A nyár első igazán meleg vasárnapján újra megtelt étellel a Tisza Bemutatóház udvara. A színes lufik és a játékok látványa már kora reggel vonzotta a gyerekeket. A kíváncsi tekintetek, a szivárványszínű lufikapu és a fotófal körül forgoló apróságok mind azt jelezték: különleges nap virradt Tivadarra.

A dekorációért külön köszönet illeti Danó Sándornét, aki nemcsak megálmodta, hanem meg is valósította a rendezvény varázslatos díszletét.

A Szociális Központ részéről a Lőrincz házaspár már kora reggel felállította az ugrálóvárat – amely ettől kezdve szinte megállás nélkül tele volt ugráló gyerekekkel.

Délelőtt megérkezett a lovaskocsi is, Balla Zsolt, Gulács polgármestere jóvoltából. A kicsik és nagyok örömmel pattantak fel rá, hogy egy rövid, mégis felejthetetlen kört tessenek a falu körül.

A háttérben időközben szorgos kezek munkálkodtak. Már a reggeli órákban ínycsiklandó illatok lengték be az udvart: sercegő tárcsalap, rotyogó gulyásleves, frissen sült palacsinta, lapcsánka és gofri csalogatta az érkezőket. Az előkészületekben sok önkéntes segített – ki szeletelt, ki kevert, ki pakolt –, a háttérben baráti beszélgetések tették igazán meghitté és családiassá a hangulatot.

A főzéshez szükséges hozzávalókat Támcsu Beáta, Tóth Anita és Fekete Sándor családja biztosította. Róti András gondoskodott az üdítőkről és a fagyasztószekekrényről, a finomságok előkészítését pedig Budaházi Szilvia, Molnár Sándorné, Csapó Dánielné, Törös Katalin és a Pálffy házaspár végezte – hálás köszönet érte!

Délután egy órakor vette kezdetét az ünnepélyes megnyitó, amelyen Danó Sándor, Tivadar polgármestere köszöntötte szeretettel a gyerekeket és a családokat.

Ahogy múlt az idő, egyre jobban felpozdult az udvar élete. A gyerekek önfeledten ugráltak a légvárban, sorban álltak csillámtetoválásért és arcfestésért, ahol Beáta lányai szebbnél szebb mintákat varázsoltak az arcokra.

A Nemzeti Művelődési Intézet által biztosított Hungarikum játszótér hagyományos játékaival visszarepítették a résztvevőket a régi falusi gyermekkor világába, míg a buborékfújás – Gizike jóvoltából – megteremtette a gyereknapi varázst.

A lányok körében nagy sikert aratott a fodrászkodás és körömfestés is: Virágné Gönczi Tímea és Gönczi Noémi gondoskodtak arról, hogy mindenki ragyogjon ezen a napon.

Terülj-terülj asztalkám folyamatosan biztosította a nagy választékot: dinnye, főtt kukorica, gulyás, tócsni, gofri – így mindenki megtalálhatta a kedvencét.

Délután kincskereső játék vette kezdetét, amelyben a gyerekek lelkesen keresték és fejtették meg a rejtvényeket.

Ezalatt Róti András különleges meglepetéssel készült – kürtőskalács árus érkezett lepte meg a az összegyűlteket.

A nap egyik fénypontja a Nemo zenekar koncertje volt – a tehetséges általános iskolás fiatalokból álló zenekar hatalmas sikert aratott.

Végül egy barátságos focimeccs zárta a napot, ahol a jókedv és a lelkesedés fontosabb volt minden eredménynél. A foci pálya előkészítését a Kisari SE segítette.

A rendezvény végén minden gyermek átvehette az önkormányzat ajándékát, továbbá Szabó János, a Hídfő Söröző tulajdonosa fagyaltkupont, míg a Rigolettó Pizzéria – Szanyi Róbert jóvoltából – pizza kupont ajánlott fel a gyerekeknek.

A nap eseményeit Csatlósné Bihari Lucia örökítette meg fényképeken, melyek utómunkáját férje, Csatlós Róbert végezte – így minden pillanat megőrződhetett az utókor számára.

Ez a nap valóban az összefogásról, a közösség erejéről és az önfeledt gyermeki boldogságról szólt.

Hálásan köszönjük mindenkinek, aki bármilyen formában hozzájárult a rendezvény sikeréhez – legyen az egy segítő kéz, egy kedves szó vagy egy jó ötlet.

Köszönjük, Tivadar! Jövőre találkozunk!

Fekete É. Gabriella

2024-ben a Virágos Magyarország megmérette-
tően Tivadar kiemelkedő eredményt ért el a „Vi-
rágos önkormányzatért” kategóriában, az ezer fő
alatti falvak között. Az elismerés mellé 200.000
Ft értékű vásárlási utalvány is járt, amelyet az ön-
kormányzat idén a település további virágosítására
fordított.

Az utalvány összegéből az önkormányzat épülete
elé, valamint a Millenniumi szobor köré rózsákat
ültettek el, melyek mesébe illő hangulatot vará-
zsolnak a térre. A „virágok királynője” nem csupán
a kertek díszé, hanem a romantika, a szépség és
az időtlen elegancia szimbóluma is. Kína császári
kertjeiben már ötezer évvel ezelőtt is pompáztak
rózsák, ám Európába csak az 1700-as években
érkeztek meg, ahol a tearózsák és bengáli rózsák
azonnal hódító útra indultak.

A településen különféle rózsafajták kerültek elül-
tetésre: a Községháza és a Faluház közötti ágyás-
ba 16 db bokorrózsza került, amelyek sűrű, illatos
virágaikkal szinte álomszerűvé varázsolják a terü-
letet. A Millennium park melletti levendulás kertbe
26 db tearózsza került, amelyek fehér, rózsaszín,
vörös és mélybordó színeikkel festik meg a tájat.
A templom felé haladva a park szélén két futóró-
zsza kapott helyet. Tervben van, hogy boltívre futva
mesebeli kapuként hívogassa a híveket az isten-
tiszteletre. Az önkormányzat épülete mellett pedig
szintén egy futórózsza lett elültetve, amely idővel
befuthatja az épület oldalát, mintegy varázslato-
san beburkolva azt.

Fekete É. Gabriella

A szeretet lenyomatai: Koncz Valéria üzenete szülőfalujának

Talán mindannyian ismerik Tivadaron dr. Horváth Tibornét, született Koncz Valériát, aki ugyan rég-
óta Cegléden él, de ez a kis Tisza-parti falu valójában soha nem engedte el. Hiszen ő maga is írja:
minden évben legalább egyszer hazalátogat, hogy meglátogassa szeretetei nyughelyét, találkozzon
rokonaival, és újra végigjárja azt a néhány utcát, amelyben egész gyermekora visszhangzik.

Én a “Tisza-parti történetek” pályázat kapcsán ismerkedtem meg írásával, és olvashattam emléke-
it, amelyekben egyszerre van jelen a falu régi ritmusa és az a szelíd derű, amelyből ma is könnyű
felismerni egy tivadari születésű embert. Alkotása a legjobbak novelákkal együtt már könyv for-
májában is elérhető és olvasható.

Viszont dr. Horváth Tiborné nemcsak történeteket hozott haza. Az idei októberi látogatás során
három gyönyörű linómetszetet ajándékozott a tivadari községnek — olyan műveket, amelyeket
egykor Barnóth Zoltán festőművész készített, miután lenyűgözte őt a falu érintetlen természete,
a Tisza, a helyiek őszintesége és vendégszeretete. A képek ezentúl a Faluház emeletén lesznek
megtekinthetők.

Nehéz ennél szebben megfogalmazni, mit jelent kötődni egy helyhez. Vannak, akik elmennek,
aztán visszatérnek — és vannak, akik magukkal viszik lelkükben a kis falunkat, majd egyszer csak
visszaadják nekünk, szépen bekeretezve.

Köszönjük neki a felajánlást!

Fekete É. Gabriella

Dr. Horváth Tiborné (Koncz Valéria) levele

Tivadar szülöttként minden évben legalább egyszer hazlátogatunk a férjemmel és valamelyik felnőtt gyermekünkkel. Így történt ez év október utolsó napjaiban is. Természetesen első utunk a temetőbe visz drága Laci öcsém és szüleim, nagyszüleim nyughelyére. Az élő rokonainknál is teszünk egy villámlátogatást. Örülünk egymásnak, beszélgetünk családjaink hogylétéről és leginkább az egészségi állapotunkról, mert az idő előrehaladtával ezt a témát sem lehet megkerülni.

Ebben az évben a koszorúk és virágok mellett betettem az autóba 3 db bekeretezett linómetszetet is, azzal a céllal, hogy a tivadari községi önkormányzatnak ajándékozzom. Most nagyvonalakban elmesélem a képek keletkezésének történetét.

Biztosan többen emlékeznek, hogy 1989-től 1998-ig üzemeltettünk a Tisza partján, az ősi területén a Diós Campinget. Arra gondoltam, hogy kihasználom a rendszerváltás friss szelét, és addig, míg elég fiatal és erős vagyok ahhoz, hogy olyasmit alkossak, ami érdekel, és amivel családomnak, szeretett falunknak és a térségnek is jót teszek. Ambicionált az a tény is, hogy édesanyám egyedül maradt a papám halála után, így a közelében lehetek legalább május 1-től augusztus 31-ig.

Így hát belevágtunk. Családom támogatott, férjem hétvégén jött el hozzánk, a gyerekek kamaszok voltak, de megtanultak komolyan dolgozni, felelősséget vállalni. Nagyon büszke voltam és vagyok rájuk. Sok-sok családi barátot szereztünk, Tivadar és a térség pedig egyre ismertebb lett az országban. Sőt, néhány év múlva nagyon sok lett a külföldi vendég is. Főleg lakókocsival érkeztek, és járták végig Szabolcs-Szatmár-Bereg megyét a Tisza vonalában.

Szezonális sátras kempingként működtünk, ahol nagyon szívesen pihentek a gyerekekkel érkező családok is. Azokban az években nemzetközi kenutúrákat szerveztek, és a Diós Camping az egyik pihenő megálló volt. Minden komfortot megteremtettünk, egyre többen jöttek kajakosok az ország minden részéből.

A falu akkor még a tarpai tanácshoz tartozott, Kovács Béla tanácselnök úrral kötöttem szerződést, amelyben rögzítettük a beruházási és egyéb kötelezettségeket. Beruháztunk, kerítést építettünk, terepet rendeztünk, áramvevő helyeket alakítottunk ki, és az utazási kiállításokon hirdettük a kemping létezését.

Valamelyik kezdő évben meglátogatott minket Barnóth Zoltán festőművész és Kisfaludi István fotóművész. Édesanyámnál szállásoltam el őket, és a mama főztjét fogyasztották. Bejárták a környéket, és elvarázsolta őket az érintetlen természet, a Tisza, a falusi emberek kedvessége és őszintesége, a gasztronómia és a szilvapálinka.

Majd a következő szezonban is eljöttek, akkor már művészszemmel és meleg barátsággal járták az érintetlen falvakat, tájat. Ebből a szeretetből fogantak a linómetszetek.

Mi is az a linómetszet? A fametszethez hasonló magasnyomású sokszorosító eljárás. Legfontosabb alapanyaga a megfelelő nyomódúc vagy linóleumlap. Különleges és időtálló sokszorosító grafikai eljárás, amelynek minden egyes lenyomata magában hordozza a kézimunka egyediségét. Készülhet fekete és színes formában. Ja, és persze kell egy ügyes művész, aki már a metszések előtt látja maga előtt a kész művet.

Ezek a képek a szeretet szavával készültek. A templom, a kemping recepciója, a töltés, a kisari gát a művész benyomását adja vissza. Még egy év múlva szintén eljött Barnóth művész úr, de akkor már egy kültéri tárlatot rendeztünk a recepció mellett. Több festményét és grafikáját elhozta, és közöttük az elkészült linómetszeteket is, amelyeket dupla sorozatban nekünk ajándékozott. Ebből az egyik sorozatot Tivadar község könyvtárának ajándékozzom. Fogadják jó szívvel.

Minden kedves földimnek jó egészséget és áldott ünnepeket kívánok.

Cegléd, 2025. november 24
Dr. Horváth Tiborné
Koncz Valéria

KÖZÖSSÉG, SZERETET, HAGYOMÁNY - Idősek Napja Tivadaron

Van az évnek egy napja, amikor Tivadaron megáll egy kicsit az idő. Nem azért, mert ne lenne elég dolgunk, hanem mert ilyenkor eszünkbe jut, kiknek köszönhetjük, hogy egyáltalán van mire sietni. Az idősek napja nem üres formáság: hálaadás. Tiszteletteljes főhajtás azok előtt, akik már láttak egyet s mást ebből a világból, mégis jó szóval, derűvel és – jobb napokon – bölcs mosollyal segítik eligazodni az utánuk jövőket.

A falu közössége idén is megtöltötte az Ifjúsági Üdülőtábor nagy termét, és az esti program egy percig sem engedte el a figyelmet. Danó Sándor polgármester nyitotta az alkalmat, szokás szerint úgy beszélve, ahogy csak ő tud: egyszerre ünnepélyesen és emberközeli.

A színpadot ezután a Teremi László felkészítő tanár vezette néptáncscsoport vette birtokba. Öt pár fiatal ropta a lendületes szatmári táncokat – olyan hévvel, hogy a közönség pulzusa is emelkedett tőlük. Ha valami bizonyítja, hogy a hagyomány nem csak múlt, hanem erő, amely kicsit visszafiatalt bennünket, hát ez a produkció biztosan az volt.

A műsort a Tivadari bibliakör tagjai folytatták, méghozzá váratlanul bensőséges hangulatban. A „Jöjj, az Úr vár reád” csodás dallamai csendültek fel, zongora és fuvola kíséretével – fiatal tehetségek tolmácsolásában. A szelíd, mégis erős dallamok olyan teret teremtettek, ahol az ember akaratlanul is kicsit összeszedi a gondolatait.

A meghatottságra pedig rápakolt még egy lapáttal Gönczi Györgyné, aki Gyulai Pál – Éji látogatás című versét adta elő. A közönségben sokak szeme sarkában tűnt fel az a bizonyos, el nem hullajtott könny. Anyai szeretet, gondoskodás, az a fajta ragaszkodó jóság, amit semmi nem pótolhat – ezt idézte meg az előadás.

De ahogy az lenni szokott, a jó műsor dinamikus: a bensőséges perceket vidámság követte. A Móricz Zsigmond Színház két kiváló művésze, Horváth Margit és Tóth Károly álltak színpadra, és hozták vissza a terembe a könnyed derűt. Örökzöld dallamok, ismerős kabaréhangulat, a publikum pedig együtt dúdolt velük: Orchideák, A vén cigány, Éjjel az Omnibusz tetején, és persze Gedeon bácsi, a nő bálványa – mindenki talált benne valami kedveset a saját emlékei közül.

A művészek után Tilki Attila országgyűlési képviselő mondta el köszöntőjét, még egy gondolatnyi figyelmet kérve az ünnepeltek tiszteletére.

Aztán pedig jött, aminek jönnie kellett: a vacsora. Mert ünnep nem múlhat el terített asztal nélkül. És mire a falubeliek jóllaktak, Bégány Róbert, Szamosújlak polgármestere gondoskodott arról, hogy a hangulat újra lendületet kapjon. A zene, a humor és a közösség ereje ismét működött.

Tivadaron az idősek napja idén is arról szólt, amiről mindig kellene szólnia: hogy jó együtt lenni. Hogy szépet adni lehet, és érdemes. És hogy amíg ilyen estéket tudunk teremteni, addig a falu szíve biztosan a helyén dobog.

Fekete É. Gabriella

MEGÉRKEZETT A MIKULÁS

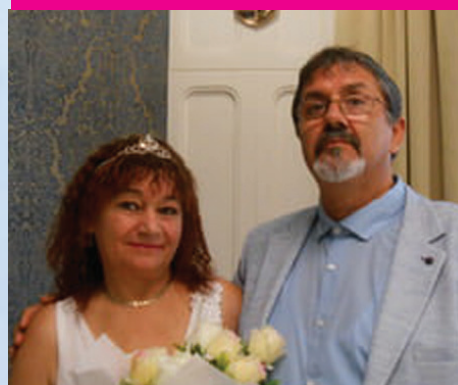
Idén is ellátogatott a Mikulás a tivadari gyerekekhez, hogy egy kis ünnepi örömet csempésszen a decemberi borús napokba. A piros ruhás apóka egy-egy csomag Mikuláscsomagot is magával hozott a tivadari Önkormányzat felajánlásával, melyet a Támcsu házaspár pufis ajándéka gazdagított, nagy örömet okozva a kicsiknek. A gyerekek hálásan és boldogan fogadták a sok finomságot és az ünnepi látogatást.

Fekete É. Gabriella

ELNYERT ILL. FOLYAMATBAN LÉVŐ PÁLYÁZATAINK

Magyar Falu Program – kommunális eszközök beszerzése:	elutasítva
Magyar Falu Program – üdülőterület útfelújítás:	elutasítva
Magyar Falu Program – közvilágítás korszerűsítése támogatása 5000 fő alatti településeken:	15.964.463 Ft
Start közmunkaprogram:	14 722 812 Ft
Hosszabb időtartamú közfoglalkoztatás:	1 238 808 Ft
Szociális tűzifa-támogatás:	876 300 Ft
Országfásítás:	10 db díszfa
Virágos Magyarország — a hívogató és marasztaló utcakép kialakításáért:	elismerő oklevél
Rendkívüli települési támogatás (REKI):	elutasítva
KEHOP-2.1.3. Gulács és Tivadar települések szennyvízelvezetésének és -tisztításának előkészítése Gulács Község Önkormányzata, Tivadar Község Önkormányzata:	110 000 000 Ft
KEHOP-2.1.3. Gulács és Tivadar települések szennyvízcsatornázása és szennyvíztisztító telep létesítése Gulács Község Önkormányzata, Tivadar Község Önkormányzata:	1,7 milliárd Ft

Házasságkötés

Dévai Tünde és Nyíri József

Születés

Elhalálozás

Dobos Bertalan augusztus 18.
Dobosné Bakó Tünde augusztus 19.

Elszármazottak:

Fodor Miklós Áporka

Balogh Zsigmond Maglód

Orosz János
volt közfoglalkoztatott munkatársunk

Kovács Lászlóné Tóth Zsuzsanna
Budapest

Virágos Magyarország

Tisztelt Danó Sándor!

A Virágos Magyarország verseny több mint három évtized alatt a környezetszépítés, a fenntarthatóság és a közösségépítés meghatározó mozgalmává vált. „Élhető városok és falvak” jelmondata kiemeli, hogy a gondozott, zöld környezet javítja az életminőséget és erősíti a közösségeket.

A települések évről évre tanúsított elkötelezettsége országos szinten is növeli hazánk turisztikai vonzerejét.

2025-ben mintegy 400 pályázat érkezett, a november 21-i díjátadón pedig több mint 50 szakmai és közel 30 támogatói elismerést adtunk át. Az idei év kiemelt témái a klímaturtudatosság, az ellenálló növényalkalmazás és a fenntartható zöldfelület-gazdálkodás voltak, amelyek a legkisebb falvakban is egyre hangsúlyosabban jelennek meg.

Ezt a fejlődést idén egy új kezdeményezéssel is támogattuk: öt, 500 fő alatti település nagyértékű, klímaturő növényekből álló ajándékcsomagot kapott.

2026-ban is célunk, hogy minél több város és falu fejlessze környezettudatosan zöldfelületeit. Bízunk benne, hogy jövőre ismét több száz település mutatja meg az országnak a fenntartható és vonzó zöldterületek kialakításában elért eredményeit. A megmérettetés kiváló alkalom bemutatni, milyen innovációk születnek a klímaváltozás hatásainak ellensúlyozására, hogyan alkalmazkodnak a közösségek a szélsőséges időjáráshoz, és milyen új technológiákat vezetnek be a fenntartható zöldfelület-gondozásban.

Ezúton is köszönjük, hogy ilyen sokat tettek és tesznek az élhető, fenntartható, virágzó környezetért és a helyi közösségekért, és hogy Tivadar település elkötelezetten támogatja a Virágos Magyarország verseny céljait, küldetését!

Tivadar település erősségei közül kiemelkedik a rendezett, egységes utcakép és a gondosan ápolott zöldfelületek, amelyek harmonikus és példaértékű látványt nyújtanak. A növényalkalmazás tudatos fejlődése, különösen a mocsári hibiszkusz elterjedése, a helyi lakosság nyitottságát és környezettudatosságát tükrözi. A Tisza közelsége meghatározó természeti és identitásképző elem, amelyhez a település szoros kapcsolatot ápol; ennek szép példája a gát felé vezető úton található hársfasor és májusfa gondozottsága.

A templom és a faluház közötti park fejlesztése jól ötvözi a falusias jelleget a korszerű, élhető növényeket előtérbe helyező szemlélettel. Összességében Tivadar rendezett, értékeit megőrző és megújulásra nyitott település, ahol a hagyomány és a fenntarthatóság harmonikus egységet alkot.

A szakmai zsűri javasolja, hogy Tivadar erősítse turisztikai kínálatát a Tisza-parti szabadstrand mellett egy természetközeli irány fejlesztésével. A folyó árterének bevonása tanösvényekkel, sétányokkal és pihenőpontokkal lehetőséget adna a Tisza természeti értékeinek bemutatására, valamint új rekreációs élményt kínálna a helyieknek és a látogatóknak egyaránt. A település kertészeti arculatát meghatározó mocsári hibiszkusz egyedi karaktert ad a falunak. A faj szín- és fajtavariációinak tudatos bővítése tovább erősíthetné a település arculatát, akár Tivadar jelmévé téve a növényt.

Bízunk benne, hogy a 2026-ban is számíthatunk az Önök közreműködésére!

Üdvözlettel:

Dr. Dömötör Tamás – elnök, Virágos Magyarország verseny szervezőbizottsága

Báthoryné dr. Nagy Ildikó Réka – nemzeti koordinátor, Virágos Magyarország verseny

Barta Petra – projektvezető, Virágos Magyarország verseny

A VISIT HUNGARY NONPROFIT ZRT.
A 2025. ÉVI VIRÁGOS MAGYARORSZÁG
KÖRNYEZETSZÉPÍTŐ VERSENYBEN RÉSZT VETT

TIVADAR

KÖZSÉG ÖNKORMÁNYZATA RÉSZÉRE

a hívogató és marasztaló utcakép kialakításáért
elismerését fejezi ki.

Csenedes Olivér
Visit Hungary Nonprofit Zrt.
Vezérigazgató

c

Múltidéző

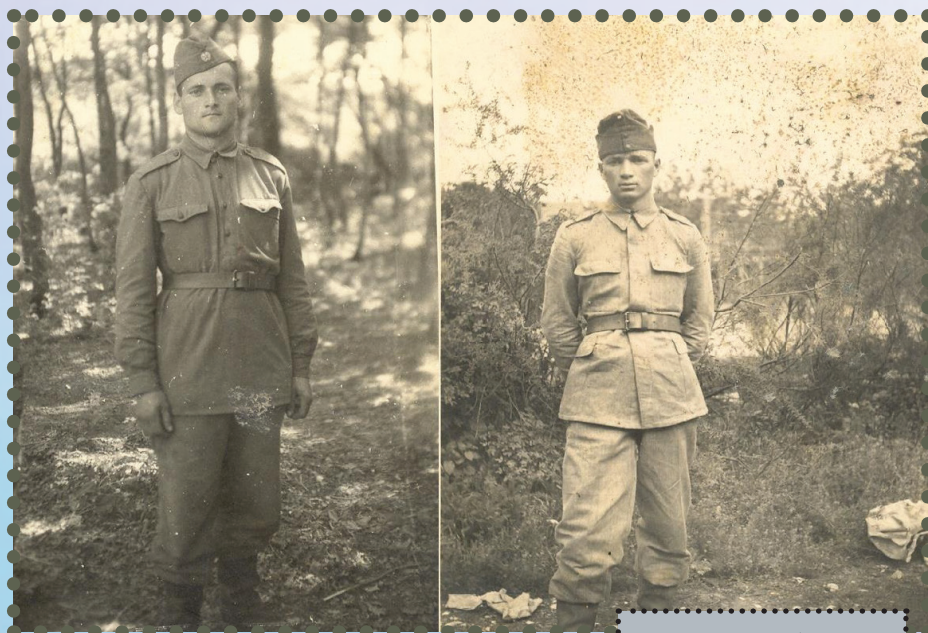
Pika Miklós és felesége
Varga Erzsébet 1981

Baromtiágás Paládi Györgyéknél 1983
Klári, Éva és Kiss Miklósné

Disznóölés 1972
Koncz Istvánné,
Muzsai Zoltánné,
Szabó Lajos

Szoboszlai testvérek
katona korukban.
Béla 1952. Imre 1950.

